

RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)
15. februar 1995

Sag T-112/94

**Andrew Macrae Moat
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

»Tjenestemænd – annulationssøgsmål – forudgående administrativ procedure – søgsmålsinteresse – erstatningssøgsmål – kortfattet gengivelse af de påberåbte anbringender – afvisning«

Fuldstændig gengivelse på engelsk II - 135

Angående: Påstande om domfældelse af Kommissionen for at have undladt at klargøre sagsøgerens funktioner og betro ham arbejde, samt om erstatning.

Udfald: Afvisning.

Resumé af kendelse

Sagsøgeren har under sagen gjort gældende, at han i flere måneder ikke havde fået tildelt noget arbejde. Ved skrivelse af 5. marts 1993 anmodede han Kommissionen

om at klargøre hans ansvarsområde og erstatte ham den skade, som han havde lidt ved den behandling, han havde fået. Ved skrivelse af 10. september 1993 kritiserede sagsøgeren Kommissionen for, at den ikke havde besvaret hans første skrivelse, og rejste krav om erstatning.

Kommissionen svarede, at den fandt at have opfyldt sine forpligtelser over for sagsøgeren og ikke var pligtig at yde ham nogen erstatning.

Formaliteten

Annulationspåstandene

Retten bemærkede, at en sag, som er anlagt af en tjenestemand i henhold til vedtægtens artikel 90 og 91, kun kan antages til realitetsbehandling, såfremt den forudgående administrative procedure er gennemført forskriftsmæssigt. Når tjenestemanden ønsker, at hans institution skal træffe en afgørelse for hans vedkommende, må han iværksætte den administrative procedure herfor ved indgivelse af en ansøgning om den afgørelse, han ønsker truffet. Først når der er meddelt afslag på denne ansøgning, kan han indgive en klage til administrationen (præmis 20).

Henvisning til: Domstolen, 4. juni 1987, sag 16/86, G.P. mod ØSU, Sml. s. 2409, præmis 6;
Retten, 7. juni 1991, sag T-14/91, Weyrich mod Kommissionen, Sml. II, s. 235, præmis 32.

Retten bemærkede, at sagsøgerens skrivelse af 5. marts 1993 blot var en anmodning om oplysninger og derfor ikke kunne betragtes som en formel ansøgning om, at administrationen traf en afgørelse, der var egnet til at have retsvirkninger, således som det er forudsat i vedtægtens artikel 90, stk. 1 (præmis 22).

Henvisning til: Retten, 3. april 1990, sag T-135/89, Pfloeschner mod Kommissionen, Sml. II, s. 153, præmis 16.

Følgelig kunne sagsøgerens skrivelse af 10. september 1993, hvori han kritiserede Kommissionen for ikke at have besvaret hans skrivelse af 5. marts 1993, ikke anses for en klage over en undladelse af at træffe en i vedtægten foreskrevet foranstaltning, således som det er forudsat i vedtægtens artikel 90, stk. 2 (præmis 23).

Det var herved uden betydning, at sagsøgeren havde betegnet sin skrivelse af 5. marts 1993 som en ansøgning og sin skrivelse af 10. september 1993 som en klage, da det ikke tilkommer parterne, men Retten alene at foretage den retlige kvalifikation af skrivelser (præmis 24).

Henvi sning til: Retten, 1. oktober 1991, sag T-38/91, Coussios mod Kommissionen, Sml. II, s. 763, præmis 25.

Annulationspåstanden måtte afvises, da der ikke var iværksat den nødvendige forudgående administrative procedure (præmis 25).

Henvi sning til: Retten, 11. maj 1992, sag T-34/91, Whitehead mod Kommissionen, Sml. II, s. 1723, præmis 18.

Under alle omstændigheder kunne sagsøgeren ikke, da han var gået på pension, med føje kræve nogen ændring af sine tidligere funktioner. Han havde derfor ikke længere nogen søgsmålsinteresse, hvorfor hans annulationspåstand ikke kunne tages til følge (præmis 26).

Henvi sning til: Retten, 13. december 1990, sag T-20/89, Moritz mod Kommissionen, Sml. II, s. 769, præmis 16.

Erstatningspåstandene

Retten bemærkede først, at når der er en nær forbindelse mellem annulationspåstanden og erstatningspåstanden, medfører afvisningen af den første påstand, at også den anden må afvises. Selv om man imidlertid antog, enten at der ikke i den

foreliggende sag var en tilstrækkelig nær forbindelse mellem erstatningspåstanden og annullationspåstanden, som for alle tilfældes skyld var blevet behandlet i det foregående, eller at søgsmålet alene var et erstatningssøgsmål, måtte erstatningspåstanden under alle omstændigheder afvises (præmis 30 og 31).

Henvisning til: Domstolen, 16. juli 1981, sag 33/80, Albini mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 2141, præmis 18; Retten, 9. februar 1994, sag T-3/92, Latham mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 83, præmis 37.

Retten bemærkede, at sagsøgerens påstand om erstatning uden nærmere angivelse savnede den fornødne præcision, idet sagsøgeren ikke engang havde været i stand til nøjere at beskrive den adfærd fra institutionens side, som direkte skulle have forårsaget ham den påståede økonomiske og ikke-økonomiske skade (præmis 32 og 33).

Henvisning til: Domstolen, 2. december 1971, sag 5/71, Zuckerfabrik Schöppenstedt mod Rådet, Sml. 1971, s. 275, org.ref.: Rec. s. 975, præmis 9; Retten, 10. juli 1990, sag T-64/89, Automec mod Kommissionen, Sml. II, s. 367, præmis 73; Retten, 1. juli 1994, sag T-505/93, Osório mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 581, præmis 33.

Retten fandt det derfor ikke umiddelbart godtgjort, at der var årsagsforbindelse mellem den institutionen foreholdte adfærd og det påståede tab (præmis 34).

Det tab, som sagsøgeren påstod at have lidt, var desuden beskrevet i meget vage og generelle vendinger uden angivelse af tabets størrelse og uden en tilstrækkelig præcis angivelse af de faktiske omstændigheder til, at dets karakter og omfang kunne fastslås (præmis 35).

Det økonomiske tab, som sagsøgeren hævdede at have lidt, kunne uden vanskeligheder have været opgjort i klagen, og sagsøgeren havde ikke i stævningen godtgjort, at der forelå særlige omstændigheder, som kunne fritage ham for at præcisere tabets nøjagtige omfang og angive erstatningskravets størrelse (præmis 36 og 37).

Henvisning til: førnævnte dom i sagen Automec mod Kommissionen, præmis 75, 76 og 77; førnævnte dom i sagen Osório mod Kommissionen, præmis 35.

Hvad angår den påståede ikke-økonomiske skade, for så vidt denne i betragtning af den anførte argumentation kunne holdes adskilt fra det påståede økonomiske tab, havde sagsøgeren intet anført, der gav Retten mulighed for at vurdere denne skades omfang og nærmere karakter, og havde navnlig ikke nærmere præciseret, hvori den retsstridige adfærd, som den sagsøgte institution skulle have gjort sig skyldig i, bestod. Hvad enten sagsøgeren rent symbolsk havde rejst krav om erstatning for ikke-økonomisk skade eller krævet en egentlig erstatning, skulle han have præciseret karakteren af den ikke-økonomiske skade i forhold til den adfærd, han kritiserede Kommissionen for, samt, i hvert fald tilnærmelsesvis, have angivet den ikke-økonomiske skades samlede omfang (præmis 38).

Konklusion:

Sagen afvises.